
جامعهٔ مدنی، سرمایه‌ای اجتماعی

**Robert Putnam, Making Democracy Work,
Princeton, 1994**

پاتنام و همکارانش در جستجوی پاسخ به این پرسش هستند که حکومت و نهادهای دموکراتیک توانمند، پاسخگو و کارآمد در چه شرایطی شکل می‌گیرند و تداوم می‌یابند؟ به بیان دیگر، محور بحث این کتاب متناسبای زمینه‌های اجتماعی مناسب برای دموکراسی و عوامل مؤثر در شکل‌گیری و پایداری نهادهای دموکراتیک است. او می‌خواهد روشی کند که آیا دموکراسی پایدار صرفاً با متتحول ساختن نهادها و تغییر دادن قوانین استقرار می‌یابد یا نوعی بستر اجتماعی مناسب بیش نیاز دست یابی به این آرمان است.

گرچه تلاش تقریباً بیست و پنج ساله آنها برای یافتن پاسخ این پرسش، نوعی مطالعه موردی دربارهٔ حکومت‌های محلی ایتالیا و عملکردهای متفاوت (موفق - ناموفق) آنها است، به درستی ادعا می‌کنند که چارچوب نظری این بررسی شاید گره‌گشای مشکلات

جوامعی باشد که در دور باطنی از حکمرانی غیر دموکراتیک، روابط پاتریمونیالیستی و کلیتالیستی، فرصت طلبی، انزوا، بی‌اعتمادی، طفره‌روی، استثمار، بی‌نظمی و رکود گرفتار هستند.

فصل نخست کتاب، با عنوان «مقدمه: مطالعه عملکرد نهادی»، به احیای نهادگرایی و دیدگاههای متفاوت نهادگرایان درباره رابطه و تأثیر متقابل نهاد، سیاست و تاریخ اختصاص دارد. در این فصل پاتنام برای سنجش و ارزیابی دیدگاههای متعارض نهادگرایان درباره تعیین‌کنندگی نهاد یا تاریخ، بر پایه شواهد تجربی ادعا می‌کند که نهادها، چونان متغیر مستقل، در هویت، قدرت و راهبردهای بازیگران سیاسی مؤثر هستند و، چونان متغیر وابسته، تحت تأثیر تاریخ قرار می‌گیرند. او همچنین برداشت خودرا از عملکرد نهادی، با یک الگوی ساده بیان می‌کند: تقاضاهای اجتماعی، اندیکشن سیاسی، حکومت، سیاست‌گذاری، اجرا.

فصل دوم که «تغییر دادن قواعد: دو دهه تحول نهادی» نام دارد، نویسنده نگرش تاریخی به روند تمرکز‌زدایی و اصلاحات نهادی در ایتالیا است. در این فصل، نویسنده‌گان با توصیف تجربه حکومت‌های محلی در ایتالیا که از ۱۹۷۰ آغاز شد، تأثیر متفاوت این تحول نهادی و تمرکز‌زدایی سیاسی را در زندگی سیاسی، رفتار سیاسی و توزیع قدرت بررسی می‌کنند. به بیان کوتاه، فصل ۲ بررسی دگرگونی نهادی و ساختاری در طول زمان است.

برخلاف فصل دوم، فصل سوم کتاب، نویسنده سنجش مکانی است. در این فصل، پاتنام و همکارانش می‌خواهند حکومت‌های محلی ایتالیا را از لحاظ ثبات و کارایی سنجش کنند. این سنجش نشان می‌دهد که نهادها و حکومت‌های محلی ایتالیا از لحاظ نوآوری قوانین، مؤثر بودن سیاست‌های بهداشتی، مسکن، کشاورزی، صنعتی و جلب رضایت شهروندان، وضعیت متفاوتی دارند. به بیان دیگر، برخی از حکومت‌های محلی پاسخگویی و کارآمدتر از برخی دیگر هستند. البته نکته جالب و پرسش برانگیز این است که پاسخگویی و کارآمدی مورد نظر، در شمال و مرکز ایتالیا بسیار بیشتر و در جنوب ایتالیا بسیار کمتر است. یعنی به ادعای نویسنده‌گان که بر شواهد فراوان و دقیق استوار است، کارنامه حکومت‌های محلی شمال و مرکز ایتالیا بسیار درخشان‌تر از کارنامه حکومت‌های جنوبی است.

فصل چهارم کتاب، در واقع کوششی است برای پاسخ دادن به این پرسش که چرا حکومت‌های محلی مناطق شمالی و مرکزی، از مناطق جنوبی موفق‌تر هستند. تلاش برای یافتن پاسخ پرسش نامبرده، به کشف یک رابطه مهم بین سطح مدنت اجتماعی و عملکرد (موفق یا ناموفق) نهادهای حکومتی می‌انجامد. در این فصل پاتنم و همکارانش مدعی هستند که در جامعه مورد بررسی، بین عملکرد نهادی و زندگی مدنی پیوند نیرومندی وجود دارد. در مناطق مختلف ایتالیا هرجاکه زندگی مدنی غنی‌تر و پایدارتر بوده است، عملکرد حکومت‌های محلی نیز با موفقیت همراه بوده است و برعکس.

کشف این رابطه، پرسش دیگری را پیش می‌آورد که فصل پنجم کتاب، پاسخ به آن است: چرا برشی مناطق مدنی‌تر از مناطق دیگر است؟ بنابراین تویستگان، یک کند و کاو تاریخی را آغاز و تاریخ هزار ساله ایتالیا را به این منظور بررسی می‌کنند. نتیجه این کاوش تاریخی بسیار جالب است: وجود زندگی مدنی در شمال و مرکز و نبود این نوع مدنت در جنوب، ریشه در پیشینه جمهوری اجتماعی در شمال و مرکز و پیشینه پادشاهی قدرتمند در جنوب دارد. به همین علت است که در شمال و مرکز، روحیه مشارکت و همکاری بسیار بیشتر است.

فصل ششم، «سرمایه اجتماعی و موفقیت نهادی»، که چارچوب نظری کتاب است، به این موضوع می‌پردازد که چرا هنجارها و شبکه‌های مشارکت مدنی در عملکرد حکومت‌ها و نهادهای دموکراتیک بسیار مؤثر هستند. از آنجاکه این چارچوب نظری صرفاً برای تبیین مورد ایتالیا نیست و شاید در تحلیل و تبیین جوامع دارای مشکلات مشابه به کار آید، درباره آن بیشتر سخن گفته می‌شود.

رهیافت نظری کتاب بر منطق کنش جمعی و مفهوم سرمایه اجتماعی استوار است. پاتنم با بهره‌گیری از منطق کنش جمعی، بینادی‌ترین مشکل جوامع توسعه نیافته رایان می‌کند و مفهوم سرمایه اجتماعی را کلید حل این مشکل می‌داند.

در زندگی اجتماعی موقعیت‌های فراوانی وجود دارد که اگر اعضای جامعه همکاری کنند، به سود همه آنها خواهد بود. ولی معمولاً آنها با نوعی محاسبه منطقی که منطق کنش جمعی نام دارد، به این نوع همکاری تن نمی‌دهند و بر مبنای این محاسبه منطقی، تصمیم به کناره‌گیری، طفره‌روی و فرصت‌طلبی می‌گیرند. مثلاً همه می‌خواهند در هوای پاک زندگی کنند، ولی برای این محاسبه منطقی، هرگز حاضر نمی‌شوند هزینه آن را، مانند

استفاده نکردن از ماشین تخصصی، بپردازنده؛ اگر این کالا فراهم شود (هوای پاک)، من هم از آن بهره‌مند خواهم شد، پس لزومی ندارد که هزینه آن را بپردازم. مثال دیگر این که چراگاه یک منبع اشتراکی است و اگر به صورت اصولی از آن بهره‌برداری شود، به سود همه افراد ذیستفع خواهد بود. ولی مشکل اینجاست که نمی‌توان مانع بهره‌برداری دیگران از این منبع شد و اگر خود فرد در بهره‌برداری اصولی پیشگام نشود، زیان خواهد دید. بهره‌برداری بی‌حد و حساب هم به نابودی این منبع می‌انجامد. در زندگی اجتماعی، چنین مواردی فراوان است که معماهای کنش جمعی نامیده می‌شوند.

بنابراین باید به گونه‌ای با غلبه بر این منطق کنش جمعی، معماهای نامبرده را حل کرد و گرنه زندگی اجتماعی غیرممکن خواهد بود. ولی انجام این مهم تنها در صورتی امکان‌پذیر است که افراد یک جامعه به یکدیگر اعتماد کنند و برآساس این اعتماد، اطمینان یابند که پاسخ همکاری، همکاری و معامله متقابل خواهد بود نه فرصت طلبی و طفره‌روی. این اعتماد چگونه ایجاد می‌شود؟

برخی از نظریه‌پردازان معتقدند که شخص ثالثی باید این اعتماد به دیگری را که شرط زندگی مدنی است، فراهم کند و آن شخص ثالث، دولت است (راه حل هابزی). ولی خود این راه حل، مشکل دیگری پدید می‌آورد: چگونه می‌توان به دولت اعتماد کرد و چه تضمینی وجود دارد که این شخص ثالث از موقعیت و قدرت خود سوءاستفاده نکند.

پس بهترین راه غلبه بر منطق کنش جمعی، همکاری اختیاری است نه همکاری اجباری. به نظر پاتنام، شیوه غلبه بر منطق کنش جمعی مهمترین ویژگی جوامع توسعه یافته و توسعه نیافته است. در جوامع توسعه یافته، اجراء نقش بسیار اندکی در حل معماهای کنش جمعی دارد، در حالی که در جوامع توسعه نیافته، منطق کنش جمعی در بسیاری از حوزه‌ها حاکم است و غلبه بر این منطق هم عمدتاً به واسطه اجراء اجبار ممکن می‌شود. بنابراین در جوامع نوع اول، میزان پاسخ‌گیری و کارآیی نهادها بسیار بالا و در جوامع نوع دوم بسیار پایین است.

اگر همکاری اختیاری، کلید بخش عده‌ای از مشکلات سیاسی - اقتصادی جوامع است، باید شرایط امکان این گونه همکاری را به دقت بررسی کرد. به بیان روشن‌تر، باید

دید که همکاری اختیاری در چه شرایطی ممکن می‌شود و گسترش می‌باید. پاتنام، در پاسخ به این پرسش اساسی، مفهوم «سرمایه اجتماعی» را مطرح می‌کند که محور نظریه او است.

او برایه شواهد و پژوهش‌های تجربی نشان می‌دهد که در جوامع فاقد سرمایه اجتماعی، همکاری اختیاری محلی از اعراب ندارد. ولی در جوامعی که دارای سرمایه اجتماعی غنی هستند، مثل مناطق مرکزی و شمال ایتالیا، همکاری اختیاری بسیار گسترده و عملکرد حکومتهای محلی هم بسیار موفقیت‌آمیز بوده است. یعنی از لحاظ روش شناختی، رابطه مثبتی بین میزان سرمایه اجتماعی (اعتماد، هنجارهای اجتماعی و شبکه‌های ارتباطی) و عملکرد نهادهای حکومتی وجود دارد. چگونه؟

در هر جامعه، شبکه‌ای از ارتباطات رسمی و غیر رسمی وجود دارد که یا عمودی هستند یا افقی. در چارچوب شبکه‌های ارتباطی عمودی، روابط معمولاً نابرابر است و طرفین این‌گونه روابط را فرادست‌ها و فرودست‌ها تشکیل می‌دهند. در جوامعی که شبکه‌های ارتباطی عمودی وجه غالب را دارند، روابط نابرابر حامی پرورانه Clientelistic و استثماری بسیار رواج می‌یابد و فرصت‌طلبی، بسیاری اعتمادی، انتزوا و طفره‌روی، به ویژگی‌های رفتاری فراگیری تبدیل می‌شوند. بنابراین، زمینه مناسبی برای اعتماد و همکاری اختیاری به وجود نمی‌آید.

ولی در چارچوب شبکه‌های ارتباطی افقی یا شبکه‌های مشارکت مدنی که بر رابطه برابر مبتنی هستند، مانند اجتماعات محلی، جوامع سرودخوان، تعاونی‌ها، باشگاه‌های ورزشی، احزاب دارای پایگاه‌های توده‌ای و از این قبیل، زمینه مناسبی برای همکاری اختیاری فراهم می‌شود، زیرا شبکه‌های مشارکت مدنی (جامعه مدنی) ۱- هزینه‌های بالقوه فرار، طفره‌روی و فرصت‌طلبی را در جریان هرگونه مبادله و داد و ستد اقتصادی اجتماعی بالا می‌برند، ۲- هنجارهای تیرومندی برای همکاری و معامله متقابل پرورش می‌دهند، ۳- ارتباط را تسهیل و جریان اطلاعات را درباره قابل اعتماد بودن افراد تقویت می‌کنند که نتیجه آن، اعتماد متقابل بیشتر و آسان‌تر شدن همکاری است، و ۴- کامپابی‌های گذشته حاصل از همکاری اختیاری را منسجم می‌سازند.

کوتاه سخن این که جوامع دارای شبکه‌های ارتباطی افقی یا شبکه‌های مشارکت مدنی که اجزای تشکیل دهنده جامعه مدنی هستند، بستر اجتماعی بسیار مناسبی را

برای غلبه بر منطق کنش جمعی و رواج همکاری اختیاری فراهم می‌سازند و نهادهای دموکراتیک و کارآمد هم در چنین جوی رشد می‌کنند. به نظر پاتنام، شاید یکی از علل کارآمدتر بودن سرمایه‌داری نسبت به فئودالیسم در سده نوزدهم و دموکراسی نسبت به خودکامگی در سده بیستم، همین مؤثرتر بودن شبکه‌های ارتباطی افقی در غلبه بر منطق کنش جمعی بوده است.

البته در جوامع ابتدایی و در برخی موارد دیگر، پیوندهای خویشاوندی، خونی و قومی محدود می‌توانند نقش مؤثری در غلبه بر منطق کنش جمعی داشته باشند. ولی در جوامع گسترده و پیچیده امروزی، این گونه پیوندها کارساز نیستند. به همین دلیل با توسعه اقتصادی، اهمیت سرمایه اجتماعی نیز برای جلوگیری از خودکامگی، فرصت طلبی، طفره‌روی، فربکاری و بسیاری از اعتمادی افزایش می‌یابد. اقتدارگرایی، حامی‌پروری و یا پیوندهای قومی و نژادی، جایگزین‌های ناقص و ابتدایی جامعه مدنی هستند. در جوامع مدرن، فقط جامعه مدنی (شبکه‌های مشارکت مدنی) کلید عملی کردن دموکراسی است.

احمد گل محمدی